

Sygn. akt V CSK 334/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko S. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt II Ca 379/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) przyznaje adwokatowi A. E. od Skarbu Państwa

Sądu Okręgowego w Bielsku Białej kwotę 2700, - (dwa tysiące

siedemset) złotych, powiększoną o należny podatek VAT

z tytułu udzielonej a nieopłaconej pomocy prawnej powodowi,

3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800,-

(jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu kosztów

postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej oddalił apelację powoda J. J. od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 9 maja 2014 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko S. J. o zapłatę 70 000 złotych zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego powoda poprzez okazanie braku szacunku w sytuacji, gdy jako pełnomocnik powoda ustanowiony z urzędu odmówił najpierw osobistego spotkania z powodem w Areszcie Śledczym w Wejherowie, gdzie skierował aplikanta adwokackiego, a następnie sporządził pisemną opinię prawną o braku podstaw do wniesienia w imieniu pozwanego skargi konstytucyjnej na bezprawność działań funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości. Oddalenie powództwa nastąpiło z braku przesłanek określonych w art. 448 k.c. i nie uznania naruszeń prawa procesowego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej ustanowiony z urzędu pełnomocnik powoda zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 386 § 2 i art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 5 i art. 117 § 5 k.p.c. oraz art. 214 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie a także w tym samym zakresie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącego odwołał się do oczywistej zasadności skargi. Miało za tym przemawiać naruszenie wskazanych w podstawie skargi przepisów postępowania przez uniemożliwienie osobistego udziału powoda przebywającego w areszcie na rozprawie w sytuacji nie wyznaczenia mu przed Sądem pierwszej instancji pełnomocnika z urzędu oraz

uniemożliwienie obrony przez powoda jego praw skutkujące nieważnością postępowania.

Ze znanego i utrwalonego w doktrynie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska co do przesłanek wymaganych przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., aby skarga mogła zostać uznana za oczywistą wynika, że zaskarżone orzeczenie powinno wskazywać na pierwszy rzut oka, iż jest wydane z rażącym naruszeniem prawa. Oznacza to w szczególności oparcie go na nieistniejących przepisach, albo na całkowicie błędnej ich wykładni, co można stwierdzić bez przeprowadzania szczegółowej analizy tych przepisów i ich zastosowania w konkretnej sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/1 i z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, nie publ.). Z pewnością okoliczności takie nie wystąpiły w niniejszej sprawie. Przede wszystkim, skarżący odwołuje się do nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji, podczas gdy Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym może się odnieść tylko do nieważności postępowania sądu drugiej instancji. W tej sytuacji zarzuty odnoszące się do postępowania pierwszo-instancyjnego są bezzasadne. Ponadto, upatrywanie w niemożności osobistego uczestniczenia w rozprawie pozbawienia prawa do obrony nie jest trafne, jeśli charakter sprawy sądowej umożliwiał powodowi przedstawienie swoich racji na piśmie, a sprawa, jak podniósł pełnomocnik w uzasadnieniu wniosku nie była skomplikowana. Z uzasadnienia tego nie dadzą się wyprowadzić jakiegokolwiek argumenty prawne, które by wskazywały na spełnienie ustawowych warunków oczywistości skargi kasacyjnej.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz na podstawie § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

